

POST BELLUM - vzpomínka Marie Dančíkové

Paní Marie Dančíková (*1932) rodným příjmením Vaculínová přispěla do rubriky o příbězích z konce 2. světové války vlastním zážitkem z dubna 1945. Byla tehdy třináctiletá a bydlela doma s rodinou v č.p. 192. Dům Vaculínů č.p.192 je jedním z pěti domů, které Němci vypálili v Šumicích na sklonku války. Datum tragické události ví paní Dančíková přesně. Bylo to 19. dubna 1945 a jak dodala, v jednu odpoledne už hořely všechny domy. Zajímavý názor má paní Dančíková na příčinu vypálení pěti domů. Nesdílí všeobecnou verzi o mstě německé branné moci za nastraženou desku s hřebíky. Je přesvědčená, že účelem vypálení pěti domů bylo zastrášení obyvatelstva.

Dodávám, že 19. dubna také začaly brutální represe na nedalekém Valašsku, které skončily vypálením domů a smrtí pasekářů na Ploštině. Další pokračující represe s tragickými následky se staly v obci Prlov. Příčin řádění německých komand a jejich pomahačů na sklonku války bylo asi víc.

Po vypálení rodného domu našla rodina Vaculínová přístřeší u příbuzné rodiny Hřibové v Kútě č.p.48. Ještě u Hřibů nespali ani jednu noc a dům byl večer obsazený německou armádou, která zde zřídila ošetrovnu pro raněné vojáky z fronty.

Na střechu domu byla připevněná bílá plachta s červeným křížem a dům obsadil německý zdravotnický personál. Samí muži. Jeden z nich měl jinou uniformu, mluvil i česky a byl to Rakušan. Ten domácím sdělil, že jsou všichni na jedné lodi a že to snad přežijí. Domáci se museli přestěhovat do malého sklepa, kde prožili deset dní a deset nocí. Celý dům hlídal jeden starý německý voják, pořádně nasával šnaps a tak se domáci mohli po hospodářství omezeně pohybovat. Vojáci byli z fronty přivázeni koňskými povozy, po nezbytném ošetření byli dál převáženi na vozech hrázemi krytou cestou hore Lázkem a dál lesem až na Luhačovicko. Tam byli překládáni na nákladní auta a odvázeni k léčení do Baťovy nemocnice do Zlína. Nárek raněných vojáků slyší paní Dančíková ve vzpomínkách ještě dnes.

Nejkrušnější chvíle nastaly při zastřelování děl sovětského a rumunského dělostřelectva. Granáty dopadaly na obydlené části Šumic, jeden vytvořil před Lorencovým velký kráter. Střepina z dělostřeleckého granátu zabila paní Anežku Brumovskou. Na pozemek Hřibových také dopadl jeden dělostřelecký granát. To se už schovával ve sklepě s domácími i německý zdravotnický personál a někteří chodící zranění vojáci. V malém sklepě jich bylo opravdu plno. Byli namačkaní jeden na druhém, třináctiletá Maruška klopila hlavu a pozorovala naleštěné boty německého lékaře. Ještě dnes si ty naleštěné boty paní Dančíková živě vybavuje.

Dům Němci opustili 30. dubna v půl čtvrté ráno. Na deset dní a deset nocí, které třináctiletá dívka prožila v hrozném strachu se nedá ani po letech zapomenout. A tak i 70 let po válce si paní Dančíková vybavuje jednotlivé dramatické epizody včetně různých detailů, například ty naleštěné vojenské boty. Své vyprávění zakončila větou „.....na to se nedá zapomenout nikdy“.

Vyprávění paní Marie Dančíkové volně zaznamenal Josef Jančář